

Youp van 't Hek
Bang!

2015

Uitgeverij Thomas Rap

Voor Anne Kwast

Voorwoord

Bang is het geluid van een te hard dichtgeslagen deur, maar *Bang* kan ook het inslaan van een meedogenloze mortiergranaat zijn. Of *Bang* is de ontploffing van een doodgewone, terroristische huis-, tuin- en keukenbom. En *Bang!* met een uitroepteken is de titel van dit boekje met columns waarmee ik u wakker wil schudden. Met een relativerende glimlach kijken naar het gruwelijkste nieuws. En ik wil niet alleen laten lachen, maar ook prikkelen, ontroeren, anders laten kijken naar de dagelijkse werkelijkheid en ook domweg vermaken. Met de rauwe werkelijkheid? Ja, daarom heet het boekje dan ook *Bang!*

Youp van 't Hek

Youp van 't Hack

Of ik naaktfoto's van mijn vrouw in the cloud heb? In mijn eigen cloud wel. Ik hoef mijn ogen maar dicht te doen en ik zie haar voor me. Of ik ooit de aandrang heb gevoeld om naaktfoto's van haar te nemen?

Nee, maar andersom wel. Hoewel ik dat niet wilde heeft zij gedurende een lange periode stiekem foto's van mij gemaakt. Hoe? Vanuit haar locker! Omdat bij ons thuis niemand een ander vertrouwt, heeft iedereen al jaren zijn eigen locker. En ik vond het al vreemd dat zij haar camera daarin bewaarde. Altijd met de lens naar voren. Zo nam ze dus de opwindende plaatjes van mijn goddelijke sportschoollif.

Waarom? Zij wil tijdens saaie vergaderingen graag op haar mobieltje loeren en genieten van mijn gespierde torso met daarboven die guitige, alles en iedereen relativerende blik.

Dus als u haar haar wachtwoord weet te ontftutselen dan is het een kwestie van hacken en heeft u binnenkort minimaal duizend foto's van een poedelblote Youpie op uw tablet. De fans kunnen niet wachten, roddelbladen bie-

den tonnen, Arie Boomsma zal exploderen van jaloezie en Albert Verlinde raakt in zwijmelcoma van opwinding als hij dit leest.

Zelf heb ik nooit geprobeerd om de telefoon van mijn vrouw te hacken om de foto's te verwijderen. Hoewel ik mijn naam daarmee wel eer aan zou doen. Youp van 't Hack! Lijkt mij een geuzennaam.

Zouden er inmiddels al Hollywoodsterren lichtelijk geïrriteerd zijn omdat hun foto's niet zijn gehackt? Domweg omdat niemand geïnteresseerd is in hun blote reet en bijgevolde tietten. Frustrerend lijkt me dat. Er schijnen ook derderangs soapies te zijn die hun sekstapes zelf op het net gooien en die daar dan weer heel verontwaardigd op reageren. Waarom maken mensen eigenlijk een sekstape van zichzelf? Het lijkt me zo'n gedoe. Lig je goed? Komt je vrouw er goed op? Is het licht niet te koud? In godsnaam waarom? Om op je oude dag, als de fysieke feestelijkheden minder vrolijk zijn, nog eens terug te kijken? Zoals je nu soms doet met vakantiefilm-pjes. Dat je in het verzorgingshuis terugblijkt op je carrière als dampende pornoacteur?

Naaktfoto's bepaalden het nieuws deze week. Met als klap op de vuurpijl de Wassenaarse hockeypedo. Toen het verhaal van deze sneue viespeuk naar buiten kwam, meldden de media dat de drie prinsesjes, die ook lid zijn van deze keurige hockeyclub, niet op het in beslag genomen materiaal voorkomen. Goed nieuws. Maar al die andere prinsesjes dus wel. Iedere ouder ziet in zijn of haar dochter toch een prinsesje? Je wordt toch gek als je

weet dat een of andere vnzige trainer op koude winteravonden op zijn computer naar het ontluikende lijf van je puberende dochter heeft zitten loeren? En als kind zelf helemaal. Zo'n ouwe kale, bij zijn ouders wonende kakrukker, die op zijn zolderkamer zwaar ademend naar jouw onzekere lichaam zit te staren. Lijkt me ronduit ondraaglijk. Ik zeg niet dat ik als ouder met mijn stick even bij hem langs zou gaan, maar ik zou het in mijn nachtmerries wel overwegen.

De man mag trouwens blij zijn dat Jozias van Aartsen net op tijd van vakantie terug was en dat bepaalde jongens uit de Schilderswijk het daar in Den Haag en omstreken nog niet voor het zeggen hebben. Dus dat de sharia daar nog niet is ingevoerd. Anders was hij al lang gestenigd. Of in het doel van het hoofdveld van HGC gezet en door een stuk of zes strafcornerspecialisten geexecuteerd.

Hockeypedo! Een nieuw begrip erbij. Heeft elke sportclub niet zo'n ranzige rukker? Ik was in mijn jeugd lid van een Hilversumse hockeyclub en daar banjerde er ook een rond. Een licht loensend mannetje van één meter elf hoog. Eentje die heel graag met de meisjes op hockeykamp ging. Als vrijwilliger uiteraard. Daar wandelde hij dan 's avonds laat graag nog even de doucheruimte binnen om wat laatste tactische aanwijzingen te geven. Iedereen vond hem vooral zielig en hij werd dan ook niet geschorst. Hij kreeg gewoon andere taken. De lijnen krijten, de doelnetten boeten en de gevonden voorwerpen sorteren. Uit medelijden gooide de vrouw van de

penningmeester daar wel eens een slipje tussen. Had die schele wat te snuffelen. Maar dat was toen. Toen we vieze mannen nog begrepen.

Echt scheiden

Vrijdag was het de Dag van de Echtscheiding. Heeft toch iemand bedacht. Is daar een meldpunt voor? Dat je daar die dag kan opgeven zodat hij niet dubbelt met de Dag van de Hondentrimmers of de Dag van de Strandjutters. Want dat zou verwarring geven. En wie is de baas van dat meldpunt? Minister Opstelten? Wel in zijn hoedanigheid als minister hoop ik. Niet als nevenfunctie. Want die mag hij als minister niet hebben. Was Ivo even vergeten deze week. Seniorenmomentje. Hij beunde bij bij het Gergiev Festival. Was nog een onschuldig dingetje uit zijn Rotterdamse burgemeesterstijd. Hoewel onschuldig? Die Gergiev is een vriendje van Poetin en dan ben je tegenwoordig niet meer zo onschuldig. Jaren was Gergiev een held in Rotterdam, iedereen wilde een selfie met deze Rus, maar nu is hij besmet. Komt door die oorlog en dat neergehaalde vliegtuig. Zo gaat dat. Vrees dat de man het toch gaat voelen. Men luistert vanaf nu toch anders naar zijn muziek. Als men überhaupt nog wil luisteren. Maar de Dag van de Echtscheiding dus. Men wil aandacht. En vooral voor de kinderen die ooit verwekt zijn

toen de echtelieden nog zonder kleren kreunend in elkaars armen lagen te kirren. Dat lijken ze op een gegeven moment totaal vergeten te zijn. Mensen maken elkaar later uit voor laffe teckel, loops druiprek of seniele stoephoer. Een oorlog die soms tot en met de dood van een van de twee wordt gevoerd. Zelfs dan wenst de ex het lijk nog ebola! En de onschuldige kinderen zien en horen dat allemaal gebeuren. En daar wil men terecht aandacht voor.

Op de radio hoorde ik echtscheidingservaringsdeskundigen vooral babbelen over de vraag of je nog wel in gemeenschap van goederen moet trouwen. Lekker Hollands. Over geld dus. Volgens de meesten was dat totaal achterhaald. Huwelijkse voorwaarden! En niks anders.

Ik dacht: trouw dan niet. Als je in die huwelijksboot stapt, spreek je toch af alles te delen? Lief, leed en dus ook je rommel. Waarom zou je trouwen als je er eigenlijk niet onvoorwaardelijk in gelooft. Hou dan lekker je bek voor dat altaar of die ambtenaar.

Begrijp ook dat er nog steeds gulzig getrouwd wordt. En nog altijd met veel bombarie. Vooral in kakkerskringen. Oubollig bruidspersoneel, achterhaalde recepties, meerdere diners en ander decoratief geneuzel. Helemaal hot is het om in het buitenland te trouwen. In dat romantische kerkje bij het tweede huisje van een van de ouders. Dan splits je alle gasten, die vaak nog student zijn, ook nog een duur vliegticket en een stuk of wat hotelovernachtingen in hun hongerige mik. Gezellig. En die kan je twee jaar later, als het stel scheldend en tierend uit elkaar gaat, niet declareren.

Op de Dag van de Echtscheiding meldde Jan Hommen, de verse baas van KPMG, dat het bedrijf weer normaal gaat doen. Ze houden ermee op een criminele organisatie te zijn. Ze gaan weer gewoon andere bedrijven controleren op malversaties en het naaien van de fiscus halen ze uit hun basispakket. Ze worden weer accountants. Gaan weer doen waarvoor ze ooit zijn opgeleid. Wat dit met de Dag van de Echtscheiding te maken heeft? Een vriend van mij had een accountant die hem ooit aanraade om te gaan scheiden. Niet omdat hij hem van zijn vrouw af wilde hebben, maar het was fiscaal aantrekkelijker. Hij bespaarde daar tonnen mee. Mijn vriend deed dat omdat hij toch ook wel van zijn saaie vrouw af wilde. Saillant detail is dat zijn vrouw later met diezelfde accountant trouwde.

En op de Dag van de Echtscheiding hoorde Pistorius dat hij zijn bloedmooie vrouw volgens de rechter niet vermoord heeft, maar dat haar dood wel zijn schuld is. Die rechter is wel de enige die ervan overtuigd is dat het geen moord was. En Pistorius zelf natuurlijk. Zo kun je het uiteindelijk ook oplossen. Ik ken een man die zijn vrouw vermoord heeft door bij haar te blijven. Hij hangt zijn hele huwelijk elke avond depressief voor de buis, zegt zelden nog iets leuks tegen haar en zij denkt dat dit er allemaal bij hoort omdat het bij haar vriendinnen ook zo is. Ook een manier.

Ben blij dat de Dag van de Echtscheiding voorbij is. Welke dag het vandaag is? Dag van de Waarheid.

Urnenkeldersluitsteenbesluit

De sluitsteen van een urnenkelder op de Oosterbegraaftplaats aan de Rodelaan in de gemeente Voorburg moet vierkant zijn en veertig bij veertig centimeter meten. Dat heeft de gemeente in 2004 bepaald. Was graag bij de vergadering geweest waarin dit beslist werd. En ook bij de discussie vooraf. Waarschijnlijk heeft een ambtenaar nog vijftig bij vijftig geprobeerd, maar dat voorstel heeft het niet gehaald. Er was ongetwijfeld ook nog een mevrouw die heel bescheiden dertig bij dertig voorstelde, maar ook daar zag men geen brood in. Uiteindelijk kwam men tot de polderoplossing van veertig bij veertig centimeter. Een compromis waar alle partijen mee konden leven. Of zal er ook nog een ambtelijke werkgroep zijn geweest die het hele urnenkeldertraject heeft voorbereid? Zou zomaar kunnen. Misschien hebben ze wel een werkbezoek gebracht aan andere kerkhoven. Tot diep in Duitsland. Ik neem aan dat men bij het urnenkeldersluitsteenbesluit niet over één nacht ijs is gegaan. Zal een van de Voorburgse ambtenaren verteld hebben over zijn vakantie op Sicilië? En dat hij daar bij toeval een

kerkhof heeft bezocht en welke chaos hij daar aantrof? Engeltjes, op porseleinen bordjes gebakken foto's van de overledenen, protserige keramieken boeketten op de grafsteen, allemaal losse tegels met wensen van familieleden, vrienden en burens, kortom: een janboel. Dat zou in Voorburg niet gebeuren. De ambtenaar hield een vurig pleidooi. Orde. Netheid. Overzicht. Dat waren de speerpunten!

Voorburg is een ambtenarendorp, bijna iedereen werkt bij een van de Haagse ministeries en heeft tijdens zijn of haar leven alles goed voor elkaar. Overzichtelijke werktijden, papadagen, salarisschalen, doorgroeimogelijkheden, zwangerschapsverloven, competentieontwikkelingen, mobiliteitspremies, bijscholingscursussen, zorgtoeslagen, pensioenregelingen en wat u verder nog verzinnen kunt. En na zo'n overzichtelijk leven wil je rusten op een sober grijs getint poespasloos kerkhof met zo veel mogelijk ambtenaren onder elkaar. En daar wil je geen vrolijkheid tussen. Degelijke natuurstenen dekplaten van veertig bij veertig centimeter.

Begrijp dat het kerkhof ook een bezwarencommissie heeft. Die bemiddelt als er een conflictje tussen een eigenzinnige losbolfamilie en de gemeente Voorburg is. Zou ik heel graag in willen zitten. Als nevenfunctie. Lid van de bezwarencommissie van de Oosterbegraafplaats te Voorburg. Lijkt me een droom. Onbezoldigd uiteraard. Hooguit een kleine reiskostenvergoeding.

Waarom zoveel aandacht voor dit kerkhof? Omdat ik gisteren in een van de kranten een geweldig stuk las over

ene Erik van Kol, die op die Oosterbegraafplaats de urn van zijn vader onder een dekplaat in de vorm van een schilderspalet had gezet. Als eerbetoon. Zijn vader was kunstschilder. Moet ik er wel bij vertellen dat het palet zesenthalve centimeter te breed was. Een jaar geleden kreeg de familie Van Kol een brief waarin zij werd gesommeerd de steen te verwijderen en te vervangen door een door de gemeente goedgekeurde dekplaat van veertig bij veertig centimeter. De familie Van Kol vond dit gelul, ging naar de bezwarencommissie en die gaf hun gelijk. Maar B en W van de gemeente Leidschendam bleef bij zijn standpunt: de steen moest weg. Meneer Van Kol heeft dit gedaan, maar is wel naar de rechter gestapt, die hem afgelopen woensdag proestend van het lachen gelijk gaf. Het palet mag terug. Hoewel? De gemeente kan nog in beroep gaan. Ik hoop dat ze dat doen en dan ga ik graag met de familie Van Kol mee als die zaak dient. En ga ik alleen maar lachen. Keihard lachen. Bulderen, proesten, gieren. Elke keer als de advocaat van de gemeente het woord voert, sla ik me op de publieke tribune op de knieën van de pret. Op een gegeven moment zal ik verwijderd worden, maar dan ga ik op de gang door met oorverdovend bulderen.

En als de gemeente wint zal ik ze zeker een felicitatie sturen. Een hartelijke felicitatie zelfs. Wat een historische overwinning! Ik zal burgemeester Hans van der Sluijs in deze column weken achter elkaar roemen. En hem uitleggen dat zijn leven niet zinloos is geweest omdat hij de eenheid op de Oosterbegraafplaats heeft weten te bewa-

ren. En als ik in het plaatselijke theater speel zal ik zeker een halfuur stilstaan bij het succes van de gemeente in deze zaak. En het publiek voorrekenen wat deze overwinning gekost heeft. Ongeveer de subsidie van dat theatertje! Maar dat geeft niks. Principekwestie! Vanaf deze plek wens ik de gemeente Voorburg succes in deze belangrijke zaak. Pak ze aan, die begraafplaatsvandalen!